2. Bilgi Meselesi

Kelamın bilgi konusuyla ilgilenmesi inanca ilişkin esasları temellendirme, açıklama ve savunma amacına yöneliktir. Çünkü gerek temel meseleler, yani mesâil üzerine söz söyleyebilmek gerekse bunlar üzerine konuşurken vasıta olarak kullanılacak hususları ortaya koyabilmek için önce bir şeyleri bilmenin mutlak anlamda mümkün olduğu ispatlanmalıdır. Kelamcılara göre varlıkların gerçekten var olduğu, reddedilmesi imkânsız bir temel ilke olarak ortaya çıkınca insanın bu varlıklara dair bilgi sahibi olmasının mümkün olduğunu da zorunlu olarak kabul etmek gerekir.

Bilgi meselesinin kelamcılar tarafından ele alınması, bir yandan da onların konuları sistemli ve metodik biçimde ortaya koyma gayretlerinin tabii sonucudur. Zira kelam, bir anlamda inanç esaslarının sistemleştirilmesidir. Sağlam ve eksiksiz bir sistemden söz edilecekse bunun bir bilgi temelinin yanı sıra kendine özgü bir metodunun olması da gereklidir. Zikredilen gerekçelerle bilgi konusunu ele alan ve öncelikle bilginin imkânı üzerinde duran kelamcılar, daha sonra bilgiyi tanımlamaya ve bilgi elde etme vasıtalarının neler olduğunu tespite yönelmişlerdir.

B BİLGİ KUTUSU

Kelamcılar, evrenin sanal ve bir yanılsamadan ibaret olduğu ve varlıklar gerçekten var olmadığı için doğru bilgiye ulaşmanın da imkânsız olduğu iddiasını saçma bulur ve bunu oldukça ilginç farazî örneklerle ortaya koyar. Buna göre, varlıkların gerçekliğini ve bunlara dair bilgiye ulaşmanın mümkün oluşunu reddeden kimselere, varsayalım vurulduğu veya bir şekilde acı verildiğinde, onlar buna dair kendilerinde bir bilgi oluştuğunu ve bunu diğer insanlara bildirmelerinin mümkün olduğunu kabul etmek durumunda kalacaklardır. Çünkü bu durumdan şikâyet etmeleri, bir varlığı, bir vakıayı haber vermek anlamına gelir; bu da doğrudan doğruya hem vakıanın gerçek olmasını hem de onunla ilgili bir bilginin varlığını ortaya koymaktadır.

(Maturidi, Kitâbü't-Tevhîd Tercümesi, s. 193.)

---

23 bk. Kehf suresi, 29.ayet.
24 bk. İnsan suresi, 30. ayet.
25 bk. Müminûn suresi, 115. ayet; Kıyamet suresi, 36. ayet.